

[Henry Christensen.]

brug for, og at vi da havde grund til at tro, at SEAS, hvis staten ikke havde grebet ind, måske kunne have erhvervet lånet helt uden statens hjælp eller i hvert tilfælde mod en garantiforpligtelse.

Det, der imidlertid nu ved den højtærede finansministers indgriben og forhandlinger er blevet resultatet — uanset hvilke grunde den højtærede minister så kan anføre hertil — er jo, at staten optog lånet og derved opretholdt et lånetilsagn, eller hvad det nu var, også til Københavns kommune, således at det lån, man kunne få i Schweiz, kom til at blive et statslån, der bagefter af staten til den særlig lave rente på de 4½ pct., der jo ligger langt under den almindelige markedsrente, hvilket nationalbanken som bekendt har protesteret stærkt imod, er fordelt til de tre låntagere, jeg her har nævnt. Derved har staten i hvert fald ydet sin faktiske medvirken til at skaffe særlig billig anlægskapital også til København.

Det gjorde man også i 1961. Jeg så så sent som i går i en af aviserne, at København i 1961 i Holland i gylden havde fået et lån, der svarer til godt et halvt hundrede millioner kroner — også på favorable vilkår — og vi ved, at sådanne lån kun kan gennemføres efter godkendelse af indenrigsministeren og indenrigsministeriet. Det vil altså sige, at i en periode, hvor vi anvender mange kræfter og betydelige statsmidler og statsindflydelse på at søge en større erhvervsudbredning her i Danmark, fordi vi alle er af den opfattelse i det høje ting, at København er vokset ganske kolossalt, og at vi har brug for at få kræfterne og produktionen spredt mest muligt, anvender staten i betydelig grad sin indsats og sin indflydelse til at sikre København et særligt forspring i forhold til visse andre dele af landet, og bagefter går vi så i gang med en egnsudviklingslov, som skal trække på statskassen, men især trække på statsgarantier for at forsøge at råde bod på alt dette. Der er grund til at overveje, om vi på den måde virkelig har den sammenhæng i vor økonomiske politik og vor landsplanpolitik, som man fra alle sider måtte stræbe efter.

Må jeg nævne et andet spørgsmål; det drejer sig om levnedsmiddelinstittuttet, hvortil man nu erhverver grund og sætter

totalprojektering i gang, hvilket foreløbig er projekteret til at komme op på 16 mill. kr., selv om det kun er en mindre del, der står på årets tillægsbevillingslov. Er det nu rimeligt og fornuftigt, at dette skal blive stående på tillægsbevillingsloven, når vi alle er enige om, at det er noget, der skal skydes nogle år ud i tiden? Bør man ikke rejse det spørgsmål, om det er en god praksis, vi er kommet ind på, at vi har så mange bevillinger stående på tillægsbevillingsloven og finansloven — af mere eller mindre bogholderimæssige grunde — uden at det dog derfor behøver at være meningen, at planerne skal sættes i gang?

Der er et af vore ændringsforslag, jeg gerne vil pege på. Det er vedrørende museet på Moesgård gods ved Århus. Jeg kan godt forstå, at den højtærede kulturminister gerne vil have det; der er jo meget, han gerne vil have sat i gang. Der er kun sat 65 000 kr. af i år, men vi ved, at hele projektet foreløbig er beregnet til 4,2 mill. kr. Ville det ikke være fornuftigt, om flertallet i det høje ting fulgte vort ændringsforslag og sagde: det er en af de ting, som vi alligevel ikke kan magte og derfor foreløbig må sige nej til, da vi nødvendigvis må neddæmpe aktiviteten — og så trøste den højtærede kulturminister på anden vis?

Gør man de forskellige besparelser, vi har foreslået, op, så fortæller det ikke så forfærdelig meget, for det giver ikke udtryk for de samlede besparelser. Jeg nævnedes f. eks. Moesgård, hvortil der kun er opført 65 000 kr., men hvor det over 2-3 finansår vil komme til at dreje sig om en besparelse på 4-5 mill. kr. Derfor får vi ikke altid det helt rigtige billede af omfanget af besparelserne på de områder, på hvilke der er stillet ændringsforslag; vi får kun en lille del af bevillingsbeløbene med i de ændringsforslag, der kommer til afstemning.

Jeg har trukket disse specielle ting frem, men må i øvrigt henvise til betænkningen og opfordre det høje tings medlemmer til at stemme for de af os stillede ændringsforslag, som går imod regeringens forslag.

Thestrup: Jeg kan i det store og hele tiltræde de almindelige betragtninger, som det ærede medlem hr. Henry Christensen har fremsat vedrørende forslaget til tillægsbevillingslov og finansudvalgets arbejde.